

Bohemian Rhapsody

LLUÍS VILALTA URREA

PSICÒLEG, TERAPEUTA
FAMILIAR SISTÈMIC I COACH

“De vegades voldria no haver nascut mai. Només sóc un pobre noi i ningú m’estima”. Així canta Freddie Mercury amb els Queen a la seva cançó més popular, *Bohemian Rhapsody*. Si encara està en cartellera, us recomano la pel·lícula. Un film vibrant que en moltes ocasions emociona, probablement perquè la personalitat d’en Mercury té tants registres, que algun ressona amb la nostra pròpia història, mancances o anhels.

No hi ha cap dubte que aquest músic va tenir un èxit extraordinari i ha estat reconegut com un dels millors cantants de rock de tots els temps. No obstant, malgrat la fama assolida, en ell conviu l’orgull del reconeixement amb una sensació de buidor i d’insatisfacció que intentava apaivagar amb una vida molt activa i plena d’excessos. Els seus trets extravagants i trencadors, revelen una personalitat narcisista que –junt amb el seu gran talent musical i vocal– el van ajudar a esdevenir popular. Ara bé, probablement la seva extravagància era no només una estratègia “comercial”, sinó fonamentalment el resultat de la

40 *recerca de la seva pròpia identitat.*

Podríem dir que necessitava ser vist, reconegut, perquè dins seu hi havia alguna cosa que volia expressar-se, sortir, com un crit permanentment reprimat: *“Mama, la vida acabava de començar, però ara m’he tornat boig i l’he llençat a la brossa”.*

La vida de Freddie va ser la d’un home lliurat a FER i a ACONSEGUIR el reconeixement a través de l’èxit, mentre internament es preguntava QUI era realment ell. Per entendre un sentiment tant profund de desorientació i, sovint, de profunda solitud, la solitud d’un “nen no estimat” tapada per la seva projecció social, cal considerar els seus orígens i la seva infantesa.

El pare d’en Freddie era un funcionari de caràcter estricte

i amb un sentit de la ètica inflexible que no va saber recolzar al seu fill en la projecció del seu talent; la seva mare, per contra, hiperprotectora i condescendent, va generar un vincle afectiu de protecció tan gran que el cantant no se’n va poder lliurar mai. La mare estava enamorada del fill i aquest no va poder alliberar-se mai d’aquesta càrrega: *“mama, no vaig voler-te fer plorar!”*, diu la cançó. L’èxit assolit pel cantant no era únicament el resultat d’un camí de realització personal, sinó l’incansable necessitat de satisfer als seus pares, al pare que no el reconeixia i a la mare que l’admirava. Una pretensió, sense dubte, que fa que visqués a partir de la mirada dels altres. I en aquesta mirada s’hi trobava i a l’hora s’hi perdia.

Lluís Vilalta Urrea. Especialista en teràpia familiar sistèmica i educació emocional. www.espaisistemic.net